

שיחות הר"ן קי"ט

איני זוכר היטב לענין מה נדבר הענין, אבל זה אני זוכר שבסוף אמר: כשאוחזין בזה וכו', והפליג בתנועתו למעלה גדולה מאד כשאוחזין בזה. רחינו כשאוחזין בזה שהוא מרוצה וחפץ ומשתוקק מאד שחברו יהיה איש כשר וצדיק אף על פי שהוא לא יהיה חס ושלום זהו מעלה גדולה מאד. גם נזכרתי שאמר אז זה הלשון: שהוא מרוצה אף על פי שאני איני זוכה חס ושלום לעבד את ה' על כל פנים יעבד ישראל השני את השם יתברך. זהו דבר גדול מאד כשאוחזין בזה. כך שמעתי מפיו הקדוש:

ולפי דעתי נדמה לי שזהו דבר פשוט מאד. כי בודאי אני רוצה וחפץ מאד ומשתוקק ומתגעגע מאד שיחיו כל ישראל בשרים וצדיקים אמתיים, אפלו אם לא אזכה אני לזה על כל פנים יהיה חברי בני גילי וכל ישראל צדיקים נוראים אמתיים. כי זה עקר האהבה והרחמנות שצריכין לרחם אחד על חברו ועל כל ישראל שיזכה לתכלית האמתית להיות כרצונו הטוב באמת שזהו עקר טובתן של ישראל. וכמבאר בהתורה כי מרחמם ינהגם וכו' (בסימן ז לק"ת) עין שם:

אבל ידעתי שיש בני אדם שכשחם נופלים חס ושלום מעבודת ה', מכל שכן וכל שכן אותן שנכשלין באיזה תאוה רעה או בעברה חס ושלום, הם שונאים ומתגרים במי שעוסק בעבודת ה', ורוצים להפילו חס ושלום, ומחלישים את דעתו מאד, ומבזים אותו בכמה לשונות. וגם אומרים לו שגם הוא יפל כמו שנפל הוא רחמנא לצלן. כמו שראיתי כמה מהחסידים של עכשו שלפני כמה שנים התחילו קצת בעבודת ה' ואחר כך נפלו למה שנפלו כל אחד לפי נפילתו רחמנא לצלן. ואחר כך כשראו בני הנעורים חרכים בשנים כשנתעוררו בעבודת ה' והתחילו להתפלל בהתלהבות בלב שלם ולהתמיד בלמודו וכו', כאשר מצוי עכשו כמה בני הנעורים חכשרים המשתוקקים מאד מאד להשם יתברך ומתחילים להתפלל בכל לב בכונה גדולה וכו', וכשרואים אלו החסידים הנפולים אותם, הם שוחקים מאד מהם ומבזים אותם ומחלישים את דעתם מאד מאד ואומרים להם שאין ממש בעבודתם וכו'. כל זה מחמת קנאה. מחמת שהם נפלו, הם רוצים חס ושלום שגם השאר יהיו כמותם רחמנא לצלן. ובאמת צריך שיחיה בהפך כנזכר לעיל:

ואיתא בשם הרבי הרש"ב שזאת הייתה מעלתם של החסידים אמת שהיו מבקשים ומשתוקקים בכל מאדם שכל ישראל יעבדו את בוראם בתכלית שלמות העבודה. וכבר הגיד הר"ר זושא שאם יאמרו לו בשמים שהוא יעמוד במקום אברהם אבינו, אז לא יאות לכך בשום פנים ואופן, כי אם כן מה יבוא רווח ותענוג אל השי"ת מכך הרי מ"מ יהיה לו רק אברהם אבינו אחד. והנה כל זה משתלשל מהיות האדם עומד על מידת טוב עין, וכמו שהגיד החידושי הרי"ם שהוא עמל והתייגע כ"ב שנים לבוא למעלת טוב עין עד שזכה לבוא למעלות נשגבות ורמות ביותר, כי ע"י טוב עין באים לכל המדרגות עליונות, וכמו שנאמר אצל יוסף הצדיק טוב עין הוא יבורך (ועיין זוהר ח"ג ק"ל ע"א), והנה ר' נתן הגיע לכזאת מדרגה גדולה ונשגבה בטוב עין עד שהיה אצלו כדבר פשוט זאת המדרגה שיהא יהודי שמח ושש כשחבירו הגיע לתכלית ורום המעלה.

והרבי בעל התניא הביא על מה שתיקן רבינו האר"י הק' (שעה"כ הקדמת התפילה) לומר בכל יום קודם התפילה הריני מקבל על עצמי מצות עשה של ואהבת לרעך כמוך, שלכאורה בפשטות תכלית הדבר הוא בעבור שתפילתו תהיה כלולה מכל ישראל המתפללים אל בוראם

ותתקבל ברחמים וברצון, אך לא כן אומר הר' בעל התניא, כי לעולם לאהוב כל אחד מישראל אפי' מי שאין הוא ממכיריו וממיועדיו הוא דבר פשוט וקל כי מה איכפת ליה לאהוב אותם, אך עיקר הנסיון הוא לאהוב בכל מאדו את האנשים המתפללים באותו בית הכנסת ואת האנשים הקרובים אליו, שכלפיהם מתעוררות אצלו מידות הקנאה התאוה והכבוד (ובאמת גם להיפך הוא הנכון שלפעמים יש נסיון יותר לאהוב מי שרחוק מעימו ושניהם אמת) וע"כ קודם התפילה שעומד אצל ציבור יראים ושלמים, וכולם מקבלים עליהם עול מלכות שמים, דייקא שם צריך להתעורר לאהוב כל אחד בנפשו, ואף אם נכנס לבית הכנסת ורואה שכולם מתפללים בכוונה גדולה ובגדלות המוחין והוא ליבו קשה כאבן דומם, אעפ"כ ישמח ויגל בכל מאדו על שלכל הפחות שאר האנשים הנמצאים כאן עובדים את בוראם בתכלית המעלה, וכן אם לא זכה להיות ת"ח ישמח וישוש על חבריו שלכל הפחות הם זכו לכתרה של תורה, ואע"פ שדרך בני אדם לקנאות את חברם כאשר רואים שהמלאכה עולה בידם יותר ממנו, מ"מ זהו עבודת איש היהודי לשוש ולשמוח בכל אחד שעובד את בוראו, כי העיקר אצלו מה שעולה נחת רוח למעלה, ואם יהודי מחזיק בזאת המדרגה הרי זה חשוב ויקר במאוד למעלה ואשרי חלקו.

